

Obsah čísla

Už je nám rok!.....	1
Jarní blahopřání.....	2
Zastávecká kabelovka.....	3
TÉMA	
Taneční škola	3
Studentky žurnalistiky v uprchlickém táboře Zastávka.....	6
Region na Internetu I.....	7
Děti – budoucnost národa?.....	8
Naučme se ctít demokracii.....	9
Koncert J. Nohavici....	10
Boty v trávě	10
Pamětní kniha obce Zastávka (6. část)....	11

**E-metro. Tištěná verze
Internetový měsíčník
obce Zastávka
Duben 2002**

Číslo připravili: Katarina Rusnáková (e-metro@volny.cz); Martin Horký (martin.horky@volny.cz); Petra Jancková (petra.janckova@email.cz); Edita Králová; Tereza Nováková; Václav Němec (vaclav_nemec@seznam.cz)

www.volny.cz/e-metro

Na Vaše příspěvky a komentáře se těšíme na adrese:

**e-metro@volny.cz
martin.horky@volny.cz**

Už je nám rok!

Katarina Rusnáková

Tak se nám to sešlo. Právě uplynul rok od vydání prvního čísla e-metra. Uteklo to jako voda a já vlastně ani nevím, co napsat. Život jde dál a jen co dopíšu tento článek, budu přemýšlet nad tématem dalšího, který vyjde v příštím čísle. Je to prostě kolotoč mravenčí práce jako je shánění podkladů pro články a následné napsání, nebo hlubokých zamyšlení nad tématy dnešní doby.

Ale ohlédněme se zpět. V době, kdy se na světě objevilo první číslo, jsme o e-metru psali: „*Tento internetový časopis má být odrazem života zastáveckých občanů. Bude obsahovat reakce na kulturní akce, činnost státní správy v naší obci a další věci, které se týkají nás všech. Jeho úkolem bude informovat o věcech, které se nedozvíte z oficiálních prostředků a popohánět k aktivitě, která na určitých místech chybí nebo je aplikovaná zcela nevhodně. Neměl by však pouze kritizovat, ale také navrhopvat řešení, aby nespadal do kategorie časopisů, které lze popsat jako pouze prázdná slova. Prostě čin dělá muže*“.

Jestli se nám podařilo toto předsevzetí splnit, nemůžu dost dobře posoudit. Je ale pravda, že ne vše vycházelo a vychází podle plánů. Byly i krizové

chvilky, kdy hrozilo, že se metro úplně zastaví. Jak fajn ale potom bylo, když vyšlo další číslo a další lidé se chtěli na metru podílet.

Hlavně lidí si cením nejvíce. Od 1. dubna 2001, kdy jsem články psala pouze já a Martin Horký byl webmasterem, se toho hodně změnilo. Teď je nás v redakci osm – přibyli Edita Králová, Věra Mynářová, Petra Jancková, Václav Němec, Monika Kolegarová a Tereza Nováková. Jak se nám to rozrostlo, vidíte sami. Tím bych chtěla také poděkovat těmto lidem za trpělivost a čas, který vkládají do tohoto informačně-dopravního prostředku a vůbec za zájem o věci, co se dějí kolem nás.

Co se týče obsahu, rozšířilo metro své zaměření. Už není lokalizováno pouze na Zastávku, články se týkají celého rosicko-oslavanského regionu. I když například kulturní informace z jiných míst než Zastávky a nejbližšího okolí zatím chybí, doufáme, že se to v nejbližší době zlepší. Chtělo by to prostě najít další přispěvatele, kteří na té dané akci byli, protože naše, ještě stále malá, redakce nemůže být všude.

To je také výzva pro vás, milí čtenáři. Přidejte se k nám, přihod'te svou trošku do mlýna informací.

pokračování na str. 2

Už je nám rok

Už je nám rok!

pokračování ze str. 1

Každá, byť sebemenší, zprávička typu: „Byl jsem tam a tam, viděl jsem tohle a tohle, líbilo se mi to takhle a takhle,“ je užitečná. Rádi takovéto informace uvedeme. Vždyť je v našem zájmu posílit obsah časopisu a vy se můžete podělit o své zážitky s dalšími. Nebo můžete například napsat, co vás pálí. Kolikrát i sebemenší kritika dá do pohybu velké věci, když se zapracuje vhodným způsobem. A navíc – psaní šlechtí ducha. Tak pište, budeme se těšit.

Co závěrem? Snad jen to, že by se mohlo pokračovat takovýmto rychlým tempem v rozšiřování obsahu a hlavně redakce. A už žádné krize a jen další a další povedená čísla. Tedy – JEDEME DALŠÍ ROK!

Jarní blahopřání

Petra Jancková

A je tu jaro. Kosí samečci se vzájemně přetlačují o svá území, první pomatené včelky si pletou pilné zahrádkáře oděné v zářivých barvách s kytíčkou, hlaváčci jarní vystrkují žluté hlavinky, na slunečných místech si daly dostaveníčko sněženky, bledule, krokusy a fialky, zkrátka co krok, to poezie.

Snad to bylo tím jarním největším, nebo poťouchlostí hlavní pachatelky, přesně před rokem se „rozjelo“ e-metro. Zprvu bylo kratoučké – tak „od okurek po macešky“, nehledělo na nějakou tu zatáčku a klikatinku v pravidlech českého pravopisu, „ušmudlaná okénka“ neposkytovala řidičům ten správný výhled

na trať, takže se stalo, že sem tam projeli i „blátíčkem“. Avšak nepolevili. Jezdili pravidelně na trati www.volny.cz/e-metro/ a měsíc co měsíc (až na tu prázdninovou a vánoční výluku) přiváželi čerstvý pohled na věci, které je pálí, informace o kultuře v nejbližším okolí, něco málo zamyšlení a historie. Investovali svůj čas i do vzhledu svého vláčku; umyli okna, přidali vagónky a zřídili i odstavné depo – muzeum.

A co tomuto kdes právě ročnímu krasavci přát k prvním narozeninám? Hodně ochotných strojuvůdců, kteří si nemyslí, že jede jen ten, kdo maže.

Zastávecká kabelová televize

Tereza Nováková

Snad každý, kdo si zaplatil kabelovku, s napětím očekával „Zastáveckou televizi“. Přišla s mírným zpožděním, ale kvalitě to nedodalo. Chápu, že když to někdo dělá poprvé a redaktorů je málo, nemůže to být dokonalé. Ale to, co můžeme vidět, je trochu pod úroveň. Texty, ať jsou jakkoliv dlouhé, jsou ponechány na obrazovce stejnou dobu; krátký článek si tedy můžeme přečíst i pětikrát za sebou. Navíc neznám člověka zájímajícího se o informace, které byly aktuální před několika dny. Přestože je vysílání děláno v jednoduchém programu, postrádá barevnost a nápaditost.

Myslím, že kdyby bylo podbarvené nějakou hudbou (např. rádiem), bylo by zajímavější. Člověk by měl pocit, že se dívá na televizi. Redakce by se mohla nechat inspirovat některou z okolních místních kabelových televizí. Například krátké reportáže ivančické televize, které filmuje jejich kameraman, jsou opravdu zajímavé.

Ovšem na druhou stranu musím ocenit, že je vůbec snaha o vytvoření kabelové televize v tak malé obci a navíc ivančická kabelovka funguje již několik let. Nechme se tedy překvapit, jak se bude úroveň naší kabelové televize vyvíjet dál.

*Máte chuť psát?
Máte o čem psát?
Máte příležitost!*

*Rádi malujete?
Chcete se pochlubit?
E-metro má i galerii.*

www.volny.cz/e-metro

Od minulého roku působí v Zastávce taneční škola Michala Holého. O tom, že to není věc, kterou lze tak snadno pominout, svědčí jak množství dětí motajících se kolem Dělnického domu, kde se trénuje. A že se jedná o kvalitní tanec se můžeme přesvědčit i podle výborného umístění na regionálním kole, ze kterého se postupuje na Mistrovství Moravy a Mistrovství ČR. Formace obsadily tři první a jedno druhé místo, přičemž například v kategorii juniorských hip-hop formací porazili dva přední brněnské kluby, které běžně vyhrávají MČR a dobře se umísťují na mezinárodních soutěžích. Kvalitou je tedy Mighty Shake velmi vysoko.

Taneční show

Jarní prázdniny se pro někoho nesly ve znamení pasivního odpočinku, pro jiné znamenaly každodenní tvrdý trénink v Dělnickém domě, kde od začátku školního roku cvičí žáci taneční školy Mighty Shake. V sobotu 16. března předvedli na dvouhodinové taneční show výsledky mnohdy téměř roční práce. Ti nejlepší reprezentovali následující sobotu Mighty Shake na regionální soutěži v Brně.

Show proběhla celkem dvakrát. První vystoupení bylo určeno rodičům, popřípadě nejbližším příbuzným, druhé bylo pro veřejnost. Celým programem prováděl zakladatel školy, trenér a zároveň jeden z tanečníků Michal Holý. Vzhledem k jeho nervozitě a trémě se uvádění neobešlo bez různých přeřeknutí, ale všechno bylo vynahrazeno výkonem jeho svěřenců.

Mile překvapil už upravený sál se stupňovitým hledištěm vystavěným na pódiu a zatemněnými okny. Díky tomu vynikly světelné efekty a také dojem z představení se tím ještě umocnil.

Nejvíce vydařené bylo vystoupení formace dospělých, které bylo nejoriginálnější ze všech. Originalitou a zajímavými nápady se však vyznačují téměř všechny formace Mighty Shake. Ale i ostatní předvedli výborné výkony - ať už to byly ukázky break dance, electric boogie či ukázky společenských tanců. Také zde vystupovali žáci přípravných kurzů, kteří za sebou mají pouhých pět měsíců tancování.

Myslím, že celá show byla velice zdařená a každý z návštěvníků chtěl nechtěl musel ocenit píli, snahu a vytrvalost všech účinkujících.

Základní informace o taneční škole

Skupina Mighty Shake vznikla v září roku 1995; taneční škola Michal Holý pak 1. října 1999. Trenéry jsou Michal Holý a Jitka Křížová. Tanečníci jsou rozděleni do tréninkových skupin: přípravná (děti do 6 let), děti (6-11 let), junioři (12-15 let), dospělí (více než 15 let) a začátečníci (více než 10 let). Učí se taneční styly disco dance, hip-hop, electric boogie, break dance a společenské tance.

Největší úspěchy Mighty Shake: finále Mistrovství ČR 2000 v juniorských disco formacích, semi-finále Mistrovství světa 2000 v disco formacích, titul Mistr ČR roku 2000 a Vicemistr ČR 2001 Electric Boogie v jednotlivcích, titul Mistr ČR hip-hop duo v hlavní věkové kategorii, účast na Mistrovství Evropy 2000 v hip-hop duo v hlavní věkové kategorii a Mistr ČR v juniorských formacích Electric Boogie 2002.

Rozhovor s Michalem Holým

Jak ses dostal k tančení?

Díky své přítelkyni. Tancovat jsem začal v roce 95, když jsem jel do Skryjí na taneční tábor, co pořádal pan Burian, a viděl jsem tancování, tak mě to prostě začalo bavit.

Je pro tebe vedení taneční školy práce nebo spíš koníček?

Tancování je pro mě koníček, děláni tancování a učení také. Ale nejhörší jsou věci kolem toho, co se týče od náböru dětí až po shánění peněz.

Jak vznikl název „Mighty Shake“? Co znamená v překladu?

Chtěli jsme nějaký anglický název. Doneslo se několik návrhů a byla tam holka, která přijela z Anglie, kde bydlela osm let, tak jsme se jí zeptali, který zní nejlíp v angličtině a co se nám nejvíc líbilo, tak ten Mighty Shake. Přeložit se to nedá doslovně, je to něco jako „mohutný otřes“.

Kolik vychovává škola tanečníků? Kolik lidí tancuje ve formacích?

Já pod sebou mám asi těch šedesát, sedmdesát lidí, jinak v pololetí jsme měli 170 členů. Ve formacích je 52 členů plus společenské tance – tak to by nás bylo 64, ale oni se budou soustředit na jinou taneční organizaci.

Jaký je vztah trenér – žák?

Hlavně kamarádský. Prošel jsem dvěma profesionálními skupinami z Brna – Ego a Magic Free Group a v každé byl ten přístup úplně jiný. Snažím se tedy brát si z toho takovou zlatou

střední cestu – být kamarád, ale v rozhodujících chvílích být vedoucí. Jinak většinou přátelský přístup se nevyplácí. Je to těžší, než přístup opravdu jenom učitelský. Tak by tancování sice šlo lépe, ale mě by to nebavilo.

Zastávka je malá obec, většina tanečníků dojíždí. Není málo lidí?

V okolí je lidí hodně, ale musíme se prostě dostat do podvědomí hlavně rodičů. Je tady plno jiných tanečních kroužků, které jsou levnější než my, ale zase kvalitně se to nedá srovnávat. Mighty Shake je kvalitou úplně někde jinde.

Na kolik vyjde takovéto hobby?

Pro začátečníky je to absolutně nejlevnější a nejlepší – 200,- Kč na měsíc. Mají dvakrát týdně tréninky, nemusí na žádné soutěže. To je to základní, než začnou přecházet do těch lepších. U pokročilých je to horší, hlavně u juniorské kategorie. Ta zaplatí ročně asi 15000,- Kč.

Na jakou hudbu se tančí?

Hudbu vyrábíme sami. Je namíchaná z jednotlivých písní, některé části vyrábíme sami, ať už jsou to odzvuky nebo skreče.

Jaké jsou vztahy mezi tanečními skupinami?

Mighty Shake má vztahy se všemi tanečními skupinami velice dobré, protože jsme byli doposud takoví outsideři, takže jsme nikomu nelezli do zelí. Byli jsme vždycky jedni z těch dobrých, ale nikoho jsme většinou

neohrozili. Se všemi vedoucími, co jsou mého věku, a těch je dost, jsem kamarád nejen co se tancování týče, ale i výpomocí, ať se jedná o cokoliv.

Jaké máš plány do budoucna?

Vytvořit velkou členskou základnu a hlavně přesvědčit všechny rodiče, aby děti dávali za kvalitou a ne za tím, co je nejlevnější a pak se vůbec nestarali, co tam to dítě dělá. Stává se, že rodiče vidí dítě až po dvou letech tancování.

A tajná přání?

Já ty přání strašně moc měním. Nikdy jsem neměl nějaký konkrétní cíl, většinou těch cílů dosahuji postupně a zatím se to daří velice dobře. Jedním mým cílem je účastnit se mistrovství světa, pokud možno mít tam určitým způsobem úspěch - nemusí být zrovna první místo. Ale do budoucna bych chtěl dělat choreografii nějaké velice známé zahraniční hvězdě. Co se týče třeba ne tance přímo, ale i choreografie na vystoupení.

Kdy vznikl nápad uspořádat taneční show?

Nápad vznikl už dřív, ale nešťoufal jsem si s tím naší repertoárem vystupovat. Chtěl jsem, aby toho bylo víc, aby tam byly nové věci, aby tam byli dospělí, kteří začali trénovat až loni na podzim.

Kolik stojí taková show? Vráti se tato investice?

Tady ta stála kolem těch 7000,- Kč, ale to jsou jenom základní výdaje, práce se nepočítá.

Rozhovor s Michalem Holým – pokračování

Myslím si, že se mi to bude vracet ještě pár let nazpátek.

Jak se ti moderovalo?

Měl jsem pozvanou holku z divadla Prádelna, ale musela do práce, tak jsem si říkal, že se stejně musím ukázat před lidmi, jinak to nepůjde. Moderování bylo ze začátku hrozná, potom jsem se trochu rozmluvil.

Sice jsem pořád opakoval nějaké slovo dokola, ale strašně mi to pomohlo tím, že člověk má zkusit všechno a další moderování bude třeba jednodušší nebo když budu muset vystupovat před veřejností a u sponzorů. Jak se říká „líná huba, hotový neštěstí,“ tak zrovna u mě to platí úplně.

Jsi spokojen s výkony svých svěřenců?

S výkony jsem byl spokojen absolutně, myslím si, že všichni tancovali lépe než já. Mám takový pocit, protože už na to tancování nemám tolik času, jenom to celé vedu a málo tancuji a mrzí mě to. Doufám, že se to v blízké době obrátí.

Jaké byly ohlasy na taneční show?

Všechny ohlasy byly, dá se říct, v superlativech, akorát nějaké připomínky byly na moderátora, ale to se nepočítá (smích).

Měli je lidé, kteří už moderovali, ale já jsem prostě moderoval, jak jsem to cítil. Sem tam jsem řekl nějakou perličku jako: “Po přestávce chci vidět tady všechny nastoupený.” a bylo to jako když trénuji.

Jaká byla návštěvnost?

Přišlo hodně lidí, vlastně se tam otočilo 600 návštěvníků a myslím si, že na Zastávku je to absolutně maximální úspěch.

Jaká je taneční situace v ČR? Jak je to s jednotlivými postupovými koly na Mistrovství ČR?

Minulý rok se kvůli malému počtu soutěží pro dětskou a juniorskou kategorii změnil systém postupu. Dnes se postupuje přes krajské, někde i přes okresní kola, potom je celo-moravské nebo celo-české kolo, ze kterých se postupuje na Mistrovství ČR. Dá se říct, že Morava je na tom tanečně lépe. Největší úspěchy má hlavně v dospělácké kategorii, ať je to Disco show, Disco nebo Hip-hop. Vždycky byla na prvním místě Morava.

Jak je to s pořádáním zahraničních soutěží u nás?

My jsem vlastně s tím diskotékovým tancováním začali – disco formace mají původ u nás. Česko je taková velmoc v této disciplíně. Jsme členy mezinárodní taneční organizace IDO. V Prostějově se už 20 let setkávají soubory, které dělají disco a poslední dva roky je tam i Mistrovství světa v Disco show a Disco formacích plus Mistrovství Evropy v Disco dance. Je tam dobře přizpůsobená hala. Město Prostějov na to hodně přispívá - díky tomu tam zůstala tato tradice.

Ptát se, jestli jsi spokojen s umístěním na regionálním kole je asi bezpředmětné. Jaké byly ohlasy?

Ohlas na dospěláckou Disco show formaci byl absolutní, takový jsem nezažil nikdy ve svém životě, ani když jsem tancoval s Magic Free Group Brno. Docházely sms od lidí, které neznám osobně. Psali mi, že takovou choreografii nikdy za tu dobu co tancují neviděli, a to tancují několik desítek let. Takže ohlasy nebyly jenom od mladších, ale i od starších.

Co bys řekl k úspěchu hip-hop formace juniorů?

Taneční skupina Dynamic byla po stránce technické o mnoho lepší, protože se věnuje jenom hip-hopu, disco nedělá vůbec, takže když se někdo věnuje jenom jednomu stylu, tak ten styl musí nějak vypadat. A my se věnujeme discu i hip-hopu dohromady, což je o něco těžší. Ale choreograficky jsme je převálcovali, a to jsem strašně rád. V choreografiích si hodně věřím, tancování je trochu slabší. Když má někdo talent, dám mu možnost, ať si vymyslí sestavy, ale choreografie si budu vždycky stavět sám.

Jaké předpokládáš umístění u všech formací?

V juniorech v hip-hopu bych si přál, abychom stáli aspoň na tom třetím místě na Mistrovství ČR, disco show se nechám překvapit. Musíme ještě zapracovat. Záleží strašně moc na porotcích. Malé děti počítám, že skončí na Mistrovství Moravy. V Disco show formacích bych chtěl dosáhnout dobré umístění na Mistrovství světa.

Studentky žurnalistiky v uprchlickém táboře v Zastávce u Brna

Jana Melková, Hana Neužilová, Martina Šmídtová

Všechno začalo na vernisáži výtvarných prací dětí z uprchlických táborů, která se konala v úterý 20. listopadu od 18:00 v Letohrádku Mitrovských v Brně. Výstavu pořádalo Občanské sdružení Sředoevropský čas, Správa uprchlických zařízení Ministerstva vnřta České republiky a hlavním iniciátorem akce byl Mgr. Petr Kamenický z Katedry výtvarné výchovy Pedagogické fakulty Masarykovy univerzity. Naše výprava měla být původně „pouze“ součástí výuky novinářské fotografie, kterou na katedře žurnalistiky Fakulty sociálních studií vede fotografka Marie Kratochvílová. Ještě než však vernisáž začala, náš plán se změnil.

Právě paní Kratochvílová nás seznámila s ředitelkou Správy uprchlických zařízení Miluší Dohnalovou. Ta nás přivítala s otevřenou náručí – správa prý vždy potřebovala mladé novináře, jako jsme my, a to zejména při prezentaci azylových zařízení na veřejnosti. Nikoliv jen pod tíhou okamžiku jsme tedy nabídly svou pomocnou ruku. A pak už šlo všechno ráz na ráz – seznámily jsme se s vedoucí Pobytového střediska Zastávka u Brna Janou Benešovskou a hned jsme se také domluvily na schůzce přímo v Zastávce u Brna. Při tom všem bychom skoro přehlédly, že kapela Swordfishtrambones začala hrát a ver-

nisáž tak byla oficiálně zahájena.

Do Zastávky u Brna jsme dorazily ve čtvrtek kolem třetí hodiny odpoledne. „Nevíte, kde je tu uprchlický tábor?“ ptáme se na ulici pána v kšiltovce. Ani nestačíme otázku dokončit a už odmítavě kroutí hlavou a rusky nám oznamuje, že česky moc nerozumí. Vyměníme si mezi sebou pohledy s tichým konstatováním, že jsme tu správně.

V táboře se znovu setkáváme s paní Benešovskou, v jejíž útulné kanceláři se pak dlouho vyptáváme na běžný život zde – ruku na srdce, příliš se toho o praktických problémech takového zařízení neví. Dovídáme se o fungování tábora, denním režimu, volnočasových aktivitách i ohromujících počtech žadatelů o azyl, kteří ročně zařízením projdou. Řeč je také o nedokonalé legislativě, Ženevské konvenci, spolupráci s nevládními organizacemi, ale i o jazykových a kulturních bariérách při jednání s uprchlíky. V doprovodu Petra Pondělíčka, vedoucího oddělení vnějších vztahů odboru práce s uprchlíky MV ČR, absolvujeme prohlídku celého areálu – ve výtvarné dílně si prohlédneme ještě čerstvé linoryty, výtvary místních dětí, v přijímací místnosti zase zkoumáme speciální jídelníček pro muslimy i pravidla pobytu psaná v několika jazycích světa. Projdeme učebnu

českého jazyka i integrační středisko, v němž bydlí ti šťastnější, co již azyl získali. Končíme v čajovně, kde také panu Pondělíčkovi předáváme osobní kontakty na sebe a domlouváme se na formě spolupráce.

Ve vlaku cestou zpět do Brna shrnujeme své dojmy. Všechny jsme byly mile překvapeny, skutečnost neodpovídá obecným představám: Kde je ostnatý drát? Mají uprchlíci nějaké vycházky? A mají večerku? Všechno je jinak. Věděli jste, že žadatelé o azyl mohou kdykoliv odcházet i přicházet a že pokud si najdou práci i vlastní bydlení, nemusí v táboře pobývat vůbec? Ne? Pak víme, proč nás tolik potřebují – nejde ani tak o public relations, jako o osvětu. Kromě jiného jsme se pro spolupráci se Správou azylových středisek rozhodly právě z těchto důvodů. Došly jsme k závěru, že je třeba společností informovat o skutečné tváři této problematice, o níž máme mnozí velmi naivní představy, které by se v mnohých případech daly nazvat předsudky. Zároveň doufáme, že tato naše aktivita přinese více možností i případným dalším dobrovolníkům z řad studentů žurnalistiky FSS MU a v konečném efektu se tak budeme moci podílet na lepším jméně fakulty jako takové. A navíc, uprchlíci jsou také jenom lidé...

Region na Internetu Začínáme!

Václav Němec

Měsíc březen byl měsícem Internetu. O tom, že Internet své místo v dnešním světě má, jsme si řekli už minule. V březnu se také vyhlášovaly výsledky soutěže o nejlepší internetovou stránku měst, obcí a regionů Zlatý erb.

Redakce internetového měsíčníku *e-metro* se nechala touto soutěží inspirovat, a tak přinášet seriál článků "Region na Internetu". V něm se pokusíme zhodnotit internetové portály jednotlivých obcí v okolí Zastávky. Samozřejmě s Vaší pomocí.

Dnes si na úvod povíme, co se vlastně dá na internetových prezentacích hodnotit. Jen stěží budeme vymezovat naprosto objektivní kritéria. V mnoha případech jde o ryze subjektivní názory. A tak se alespoň pokusíme navrhnout pár bodů, kterých by si návštěvník stránek měl všimnout.

1. Začněme s prvním dojemem, s **grafickou úpravou**. Každý z nás má jiný vkus, a tak má otázka „Jak se vám líbí?“ milióny odpovědí. Mnoho lidí vytváří webové stránky jen pro ukojení své tvořivosti. Autoři jsou spokojeni, že něco stvořili, ale věřte tomu, že tmavomodré písmo na černém podkladu je opravdu těžko čitelné... Tito autoři by měli mít před očima pravidlo, že méně je někdy více. Tato výtku ovšem směřuje v převážné většině k autorům

osobních stránek; oficiální stránky institucí či obcí většinou „ladí“.

2. „Město A si Vás dovolu- je pozvat na *výstavu* malíře X. Y.“ – Každý z nás prošel základní školou, vyjmenovanými slovy, mnoha diktáty a cvičeními na i/y nebo s/z. Vzhledem k otevřenosti a přístupnosti Internetu může publikovat prakticky kdekdo. A podle toho vypadá **jazyk**. Gramatické chyby podráždí každého trochu soudného čtenáře, který ve škole aspoň tu a tam nespál a dával pozor. Je jasné, že čeština je velmi složitý jazyk. To však neomlouvá základní přehmaty. Další otázkou je styl. Ale to by bylo na delší vyprávění.

Mnoho vzdělaných lidí nad Internetem přemýšlí: je to dobrá cesta, má úroveň a budoucnost? Internet bezesporu budoucnost má. Jeho vážnost a úroveň však je výrazně snižována autory, kteří neovládají ani základy svého rodného jazyka. Zde ale hovoříme spíše opět o soukromých stránkách a ne o stránkách oficiálních.

3. Najít si na Internetu nějaké informace je vskutku pohodlné. Otázkou je **správnost informací**. I v knihách jsou chyby a Internet je daleko přístupnější a na tvorbě stránek se podílí ledařádko. Tudíž je možné najít cokoliv. Buďte ostražití a radši porovnávejte více zdrojů!

4. Další oblastí je **aktualnost**, tedy zda jsou informace

průběžně aktualizovány. Vzhledem k tomu, že v okolí máme vesnice a malá městečka, nemůžeme v tomto ohledu čekat zázraky. Ale i aktualizace stojí za povšimnutí.

5. S internetovými stránkami jsou spojeny i položky ryze technického charakteru, které ovlivňují komfort návštěvníka stránek. Jmenujme například **rychlost načítání stránek, rozlišení, použití (neužitečných) animací** apod. Ty nám také dokáží znepříjemnit život u monitoru.

O každém z těchto bodů by se dalo popsat mnoho papíru (nebo v našem případě internetových stránek). Zajímavější ale bude vrhnout se přímo do praxe.

První obcí, jejíž internetové prezentaci se budeme věnovat, jsou Střelice u Brna. Střelické stránky najdeme na adrese

www.streliceubrna.cz

Podívejte se na ně a řekněte nám svůj názor! Hlasovací zařízení je Vám plně k dispozici. Hodnotíme jako ve škole, tedy 1 je nejlepší, 5 nejhorší. Pokud byste chtěli střelické stránky komentovat blíže, stačí poslat e-mail s komentářem na adresu: vaclav_nemec@seznam.cz

Těšíme se na spolupráci a přejeme příjemné surfování po střelických stránkách.

Děti - budoucnost národa?

Daniel Balušek; měsíčník nezávislých komentářů a úvah Český hrad, únor 2002

České děti trpí kromě zvýšené míry obezity i jistou dávkou funkční negramotnosti, jak vyplynulo z loňského průzkumu. Je opravdu na vině současný systém školství? Diskuze, která se na toto téma rozpoutala v tisku dává jednoznačně vinu vzdělávacímu aparátu. Je to totiž nyní v módě a hodí se to. Ano, zoufale potřebujeme nějakou druhou Marii Terezii, která by našla odvahu a do školství, které se potácí v bludném kruhu, řádně řízla. Osobně se však domnívám, že zásadní příčina neutěšeného stavu národního dorostu tkví přece jen trochu jinde. Vždyť přece celé generace prošly tím samým školstvím a v textu se orientovat dokážou. Současní -náci-letí se narodili někdy mezi lety 1983-1991. Veselé budování socialismu našťěstí už nepamatují. Ani jim to nehodlám předhazovat, sám pamatuji, jak jsem nesnášel prohlášení typu: „ty nepamatuješ jaké to bylo za války, tak buď zticha“. Jejich rodiče však komunistickou éru pamatují moc dobře. Tehdejší životní styl, způsob výchovy nebo společenské podmínky. Nyní se snaží ze všech sil, aby výchova jejich dětí neprobíhala jako za „totáče“. Zdá se, že svým dětem prokazují medvědí službu. Neříkám, že všechny, ale připadá mi, že většina dětí není vedena téměř k ničemu. Jsou vychovávány

v drsném konzumu. Musejí přece mít všechno, co my jsme neměli, obhajují se rodiče. Některé rodiny dokáží materiální potřeby svých potomků uspokojovat snáze, některé jen za cenu nekonečných hodin v zaměstnání(ch). Nemají na ratolesti čas a zatímco vydělávají peníze, ony vysedávají před televizí, přemýšlí cože to zajímavého zas nabízí věčná reklama nebo se potulují s kamarády a předhánějí se, kdo co má nebo nemá, jaké značky a kolik to stálo.

V rámci demokratické výchovy je dětem dovoleno téměř vše, vždyť my jsme nic nesměli, tak ať si užijí svobody. Nejsou

vedeny k samostatnosti a nikdo po nich nic nežádá, vždyť my jsme toho tolik museli. Navíc, protože to patří k bontonu, nenechají často rodiče na škole nit suchou a naprosto nesmyslně snižují důstojnost a autoritu učitelů. Výsledkem je, že děti zcela správně znají do detailu veškerá svá práva, ale ani jednu povinnost. Sebevědomí z nich cáká, ale často ho nemají podloženo ani minimem znalostí a

dovedností. Zde musím odbočit a připomenout nedávno uvedenou anketu, na kterou odpovídali studenti VŠ(!), konkrétně FFUK a kde drtivá většina z tázaných nedokázala odpovědět na dotaz: „Proč je 17.listopad dnem státního svátku?“. Nechápu potom, co dělají na vysoké škole. Řada těsně předlistopadových dítek už vstoupila do pracovního procesu a musím uznat, že se kolikrát nedivím zaměstnavatelům, že o absolventy nejeví valný zájem. Z mojí vlastní zkušenosti vím, že jejich použitelnost se mnohdy rovná nule. Absolventi sice znají dva i více jazyků, byli v USA (to je dnes skoro úplně to nejdůležitější), ale nemají základy slušného chování ani povědomí o tom, jak vůbec obecně společnost funguje. Co to znamená plnit si svoje povinnosti a dodržovat pravidla hry.

Smekám před všemi učiteli, kteří po tom, co je jejich práce sabotována žáky samotnými a hlavně rodiči, jsou ještě schopni svoji profesi zodpovědně vykonávat. Chce se mi věřit názoru, který jsem nedávno zaslechl při jedné plamenné diskusi s mými spolužáky, že zmiňovaná generace teenagerů je jen obětí experimentu, který vzešel z dějinných událostí a společenského vývoje posledních 12 let. Že rodivší se děti dětí tzv. Husákových budou vedeny lépe a ty jejich zase lépe. No, uvidíme.

Naučme se ctít demokracii!

Jaroslav Přinesdomů, rodák zbyšovský; Ozvěna 3/2001

Český dramatik Ladislav Stroupežnický, autor divadelní hry „Naši furiant“, by se jistě podivil, jak celosvětové drama nabírá obrátky, až k tragédii.

Psal se rok 1950. Tehdejší návsí nynějšího města Zbýšova u Brna projížděl povoz tažený párem překrásných koní. Kočíroval ho sedlák Jindřich Pokorný starší. Byl právem hrdý nejen na svoji rodinu, ale i na svůj potah i celé hospodářství.

Upřímný, pohotový. Svoji otevřenou mluvou dráždil novodobé panstvo. Oni, kteří pracovali od rána do noci na své půdě a vypomáhali druhým, měli se podrobit těm, kteří za první Československé republiky vykřikovali hesla: „Nás práce neživí, nás živí magistrát“. Jim měli postoupit pozemky, zemědělské stroje a vše, na čem lpěli rodovou tradicí.

Přišel jiný proud. Povaleči získali vedení svým způsobem a rozhodovali o životě a smrti jiných. Zakládali Jednotná zemědělská družstva (JZD), „poroučeli dešti, větru“ a určovali, kolik plodin se musí urodit a odevzdat státu. Způsoby jejich počínání byly nevybíravé. Obvinění rolníků, že neplnili dodávky, že ředili mléko vodou a jinak škodili státu, mělo kruté následky. Soudcové z lidu a prokurátoři rozhodovali. Byli dobře školeni a chránění zákonem, neboť stát převzal úlohu kata. Odsouzeným

byla vnucena vůle jejich zvrácnosti. S vidinami sovětského ráje, po způsobu komandování malého Lenina a velkého Stalina pustili naši zemi podle Mičurina. Vraždili nejlepší lidi vlastního národa, na takovém nízkém stupni byla morálka. Z poctivých českých lidí dokázali nadělat zloděje a lumpy a cokoli jiného jen proto, aby získali moc. Dělnický prezident Klement Gottwald dal jim požehnání k těmto činům. Ozbrojené lidové milice, armáda a jiné stranické instituce dohlížely nad vším za pomoci fizlů a udavačů. Krutý policejní režim. Jen v soukromí, a to ještě zřídk, mluvilo se pravdivě o poměrech v Rusku. Neznalá většina však rozhodla jinak.

Mnozí občané znali sedláka Jindru Pokorného (Handrycha) a jeho spořádanou rodinu. Statný, vypracovaný, upřímný, houževnatý a znalý zemědělství. Co měl na mysli, to řekl, i když se to někomu nelíbilo. A nechtěli ta slova slyšet mnozí z novodobého vedení obce. Na parcele ve Studených dokázal naložit na žebříňák 34 mandelů žita a přivést zdárně k vymlácení. Polní cesta byla krkolomná. Zdolal všechno v hospodářství, statek vzkvétal jako hrušně před jejich domem. Jen zlé počínání hulvátů vykonalo své.

Syn Jindra, pružný, pohledný mladý muž, člen družstva Sokolů, na které bylo potěšením se dí-

vat při cvičení na bradlech, hrazdě, koni či kruzích. Byl povolán na vojnu, nasazen do dolů v Ostravě, kde zahynul roku 1953. Při závalu? Jaké drama se odehrávalo? Podnět ke zlu byl dán posudkem na osobu vedením politické strany: „Syn nemá dosud kladný poměr k lidově demokratickému zřízení“. Tím byl dán pokyn!

Za protektorátu Böhmen und Mähren v záznamu trestaných dvě písmena vyznačena znamenala v plném znění „Rückwärts unerwünscht“ (návrat nežádoucí). Jak to končovalo, je známo. Literatury na toto téma je dostatek. A viníci? Každý nemyslíci, kdo takové dění podporoval a neuvážoval o tom, že stejný osud může potkat i jeho - viz Slánský a další. Tak si mnozí představovali soužití lidstva? Žít jako „Petřovští loupežníci“?

Selská hrdost a poctivý život pracovitých lidí byl narušen a zdolán fanatiky. Nehodí se uvádět jména těch, kteří nejednali správně, podle zásad lidskosti. Ani dnešní rozjitřená doba nejde cestou pravdy, neboť náprava charakteru a morálky národa trvá dlouho.

Neměli snad v žilách krev ti, co říkali své názory nahlas? Jen mysleli jinak! Nechtěli násilí! Odejeme všichni z tohoto světa! Výstižný nápis u mnohých hřbitovů říká pravdu: „Co vy jste, my jsme byli, co my jsme, vy budete!“

Koncert Jaromíra Nohavici

V. K., Ivančický zpravodaj, březen 2002

Krásné melodie, texty básníka, charismatický, energií nabitý protagonista. Tak by se dal jednou větou charakterizovat únorový koncert Jarka Nohavici v Ivančicích.

Folkovou kytaru střídala halasná heligonka a zpěvák hýřil postřehy a situačním vtípem. Jakoby se s blížící padesátkou dostával do té pravé formy. Koncert, který měl trvat devadesát minut, se protáhl přes dvě hodiny. Diváci totiž nechtěli Nohavicu pustit. Po několika přidavcích odešel až do šatny, aby se převlékl, ale potlesk neustával, spíš naopak, a tak se musel vrátit s dalšími písněmi. Nohavicovy ivančické koncerty byly vždy nádherné, ale ten poslední je ještě předčil.

Jarka Nohavici jsme se zeptali, čím to je a on nám odpověděl:

„Žiji teď v naprosté pohodě a na koncerty se těším. Pořádám jen tak čtyři do měsíce, a proto jsou i pro mě zážitkem, zvláště tady v Ivančicích, vždy se mi tu moc líbí. Zájezdová představení mám rád, projdu se městem, dnes Ivančicemi, zítra budu zase v Mikulově, a mám se pořád na co dívat.“

Nohavica se jako textař poprvé proslavil písní pro Marii Rottrovou Lásko, voníš deštěm. Tuto nádhernou píseň jistě uslyšíme na podzim přímo od Marie Rottrové, neboť se u nás představí (poprvé) spolu se skupinou Neřež.

Nyní přichází do kin film Rok d'ábla, kde kromě Nohavici zpívá některé písně i jeho kamarád Karel Plíhal. Také s tímto folkařem připravuje ivančické KIC ještě letos koncert a tak i ti, kteří se na Nohavicův koncert nedostali, se mají na co těšit.

Boty u trávě od Petry Jančkové

Potkala jsem boty a měly se k sobě. Šlapaly jedna za druhou, šťastny že jsou spolu. Když měla První rozvázanou tkaničku, Druhá se ochotně zastavila a počkala, až si ji zaváže, a naopak.

Protože šlapaly pořád spolu, stalo se, že si obě prošlapaly díru do podrážky a musely jít do opravy. Obuvník je opravil, ale ouha – jedna nová podrážka byla silnější. Už nemohly boty šlapat pěkně vedle sebe a vesele se na sebe smát. Teď už První neviděla Druhé na jazýček a bylo jí z toho smutno. Zakopávala a rozvazovala se jí tkanička pořád dokola. Druhá z toho byla také smutná, ale výhled, který se jí naskytl díky nové podrážce, se jí docela líbil. Postupně zapomínala na trampoty s První a vykračovala si sama. Rozhlížela se po krajně, libovala si jaké je to

pěkné, že na První nemusí čekat a může jít kam chce.

Na cestě byla jáma a Druhá, jak se tak rozhlížela a nedávala pozor kam šlape, do té jámy spadla a ne a ne se vyškrábat ven. A k tomu všemu si roztrhla novou podrážku. Zůstala sedět na dně jako stará papuč a začalo jí být do breku. Jak to, že je v díře. Ještě před chvílí si tak pěkně vykračovala po cestě, nic jí nechybělo, sluníčko na ni svítilo. Teď si Druhá vzpomněla na První a pustila se do volání o pomoc. Volala a volala, prosila, aby První přišla, podala jí dolů tkaničku a pomohla jí z té jámy ven. Jenže nikdo nepřicházel a Druhá začala nabírat do pláče, až se jí rosily tkaničky.

Ze samého pláče usnula a zdál se jí sen. Byla ve vysoké trávě, tak vysoké, že ani nebe

neviděla, a hledala První. Běhala, volala, rozhlížela se na všechny strany, stoupala si na špičku, až se nakonec odrazila a vyskočila tak vysoko, že uviděla sluníčko, nebe, dokonce i První, která ležela nedaleko. Chtěla na ni zavolat: „Haló, tady jsem,“ ale v tu chvíli se probudila na okraji jámy. To měla radost. Otočila se na podpatku a cesta necesta pelášila domů, jako by jí za patou hořelo, nic nedbala na pošramocenou podrážku.

Doma jí První nemohla ani poznat, rozvázaná tkanička, vyplazený jazýček, zaprášený podpatek a páni – i nová podrážka docela zničená. A tak obě zase putovaly do opravy. Obuvník si dal tentokrát záležet a řádně Druhou opravil. Boty se zaradovaly a šlapaly zase spolu.

6. část

Rok 1920

Stavby

Potravní spolek „Vzájemnost – Včela“ postavil skladiště na různé zboží u rozcestí silnic do Náměště a Velké Byteše na bývalé hutnické haldě.

V budově čís. 5 zřízeno holičství.

Mezi domy čís. 8 a 9 zřízena prodejna papíru.

Mezi domy čís. 9 a 10 zřízena prodejna (hokynářství).

Trafika z hotelu „Zástávka“ čís. 5 předána byla do domu čís. 9 vdově po vojínu.

Zřízena zdravotní komise.

Tohoto roku byly provedeny volby do národního shromáždění a senátu.

V domu číslo 72 zřízeno krejčířství.

28. října zasazeny, na oslavu samostatnosti československé republiky, stromky ovocné u nemocnice čís. domu 72, za národních zpěvů a deklamací.

Zrušení německé školy

28. října nařízeno okresní politickou správou (výnos ze dne 23/10 čís. 450/12) zrušení německé obecné školy ve smyslu zákona 79 ze dne 3/4 1919 pro nedostatek žáků.

Přeměna názvu obce

Název obce (dosud Boží Požehání) o jehož změnu žádáno bylo, přeměněn výnosem politické správy čís. 195/6A na „Zástávka“.

Pokus o komunistický převrat

13. prosince pokusila se část dělnictva o komunistický převrat (puč), který se nezdařil následkem včasného povolání vojska z Brna.

Ozbrojené dělnictvo procházelo obcí, odebíralo v domech veškeré zbraně, a táhlo do Oslavan, městečku asi 8 km jižně od Zástavky

ležící, kde se též revoltující z ostatních obcí, u elektrárny shromažďovali.

Po výstřelech vojska, které elektrárnu obkličovalo, rozprchli se revoltující dělníci.

Zajatí byli soudně vyslýcháni a vůdci odsouzeni k několikaletému žaláři, načež nastal úplný klid.

Po dobu komunistického převratu od 13. do 24. prosince bylo zavedeno stanné právo.

Rok 1921

Školní rada

Zřízena česká místní školní rada, pozůstávající ze 4 učitelů a 8 zástupců obce.

Zemřel Dr. Josef König, závodní lékař a závodní nemocenskou pokladnou zvolen Dr. Frant. Zedníček.

Bývalý týdenní trh, schválen opět politickou správou číslo 428/1 B.

Stravování dětí ve škole

Americkou misii stravováno již od r. 1919 až do 1. dubna 1921 a to polévkou 150 žáků, 120 dětí do 6ti let dostávalo kakao, a ženy těhotné za poplatek 2 Kč později 5 Kč.

Péči učitelského sboru školy obecné bylo žactvem zasazeno u obecní nemocnice 10 ovocných stromků a nazvány sad „Svobody“. Stromky daroval učitel Ladislav Ovesný.

Sčítání lidu

Při sčítání lidu ze dne 16. února 1921 bylo v obci napočteno 1498 Čechů, 124 Němců, 10 sporných, 7 Poláků, 1 Ruska.

Domů 119-105 obydlých, 14 neobydlých, 366 bytových stran.

Následkem velkého sucha byla správa obce nucena uzavřít obecní

vodovod a pouštět vodu jenom jednu hodinu denně, a sice od 8 do 9 hodin ráno.

Nemoc

R. 1921 v letních měsících onemocnělo několik osob na tyf, a převezeny byly do nemocnice v Ivančicích. Celkem zemřelo v tomto roce 23 osob.

Obecní knihovna

Obecní knihovna zřízena roku 1920, 28. července čítá koncem roku 1921, svazků 323 – 95 čtenářů vypůjčilo ve 32 půjčovních hodinách 2.137 knih. Obecně darovali: Ochotnický spolek „Tyl“ Kč 100,-, ředitel měšťanské školy Jak. Komenda 2 knihy „Bílá hora“ a „Staroměstské náměstí“. Prvním knihovníkem byl zvolen Kaplan Rich.

Dle mých pamětí existovaly v obci před válkou dvě knihovny a sice jedna zřízená péčí ochotnického spolku „Tyl“ umístěna byla v závodním hotelu, kde měl shora uvedený spolek spolkové místnosti, druhá v obecní škole německé, kterou vedl nadučitel Siruček, a kde bylo možno též české knihy vypůjčiti.

Správa místní obce přispívá na obecní knihovnu obnosem Kč 1,- na jednoho občana což činí Kč 1700,- ročně. Dle zákona o obecních knihovnách je obec povinna přispívati 50 h. na jednoho občana.

Knihovna umístěna je v obecní kanceláři. Nejčteněji jest ve čtenářstvu zastoupen stav dělnický.

v přístím díle: převzetí pamětní knihy, obecná a měšťanská škola a legionáři

